

Áo Liền Quần

Nguyễn Việt Tân

Sau bài viết về cái áo jacket, bí nhân nằm gác chun lên trán suy nghĩ mấy đêm liền, không hiểu bố già nào là người đầu tiên nghĩ ra cái áo Phi công cho nó dính liền vô quần như vậy (?) Mà phéc-ma-tuya gắn tùm lum chỗ nào cũng có, để đưng cái chi mà nhiều như rứa, trong khi tiền thì không có trong túi, cứ lãnh lương rồi là nó đi đâu mất tiêu.

Áo liền quần thì tiện lợi đâu không thấy, còn phiền hà... ôi thôi, khỏi chuyện cười ra nước mắt.

Cái phiền đầu tiên là sau khi lãnh áo bay xong, phần lớn phải mang đi sửa ngoài cổng phi trường mới mặc được (Mỹ may theo size Mỹ, mà dân mình hầu hết là đế ốc tiêu, cho dù KQ có tuyển lựa cho lăm cũng không được mấy người cao khoảng 6 feet). Bộ trây-di sửa hết có năm trăm thì bộ đồ bay tốn cả ngàn, mà không phải thợ nào cũng dám nhận, sửa nó khó "dàn trời mây" chớ đâu phải chuyện chơi, không thạo mà dám sửa, lúc mặc thử, coi nó dùm đó, chủ tiệm may phải mua đèn bộ khác

là lỗ vốn thấy bà nội.

Đồ bay làm bằng vật liệu quá tốt, nhưng khi sửa rồi, sợi chỉ của tiệm may VN thuộc loại "Made in Cholon" cho nên mặc được ít tháng, giặt độ mấy chục lần là chỉ coi mò đã bị mục, anh cu nào mập mập, sỗ sửa, hay cái bụng tròn tròn, nhảy đu lên cái tail skid của trực thăng UH1 mà check tail rotor, thì thường nghe cái "xoạc" và thôi rồi...lòi cả xì líp ra ngoài! Lúc đó chạy về thay thì sợ trễ phi vụ, mà để nguyên vậy thì trưa đó đành nhịn đói, chứ không thể đi ra tiệm ăn cơm mà cái mông phơi ra ngoài nắng gió, e làm mất mặt Quân chủng, nhưng thường thì nhờ bạn bè mua dùm khúc bánh mì gặm đỡ, chớ từ sáng đến chiều mới "dzu-lu Đổng Đa-Non Nước" (về Đà Nẵng) thì chịu sao nổi.

Điều phiền thứ hai là phía trong không thể nào mặc quần đùi hay boxer, mà bắt buộc phải là quần xì hiệu Fruits of the Loom của Mỹ, nếu không thì cây "súng nhỏ" nằm queo bên nào, người ta nhìn thoáng qua cũng thấy liền. Kẹt một điều là hồi đó tuổi thanh niên, lúc nào "đạn cũng lên nòng" nên trông càng quái đản! Nhiều lúc đứng trước các cô, mắc cỡ "muốn chót" luôn. Còn mấy cô không biết trong lòng nghĩ sao, chỉ thấy mặt mấy cổ đỏ rần rần, mắt long lanh quay nhìn đi chỗ khác! Hồi đó có một Đại Sư Phụ chỉ mách cho đàn em như vầy nè:

- Tụi bay lấy một cộng lông gà, nếu nhà không có nuôi gà thì bứt ở cây chổi lông gà một cộng vừa vừa, tước bớt hai bên đi, chỉ để phía đầu mút thôi, rồi thủ sẵn trong túi áo, nếu "thằng nhỏ có làm khổ thằng lớn" thì cứ lấy cộng lông gà ra, se se, ngoáy ngoáy lỗ tai kêu rột rột chừng 10 giây thôi là "cơ bả của cây mini-gun" sẽ trở về vị trí stand-by liền một khi.

Còn điều phiền này nữa, không biết có phải là điều chót hay chưa: Khi đi tiểu thì dễ rồi, nhưng đi cầu mới là đại phiền phức, đúng là đại (bất) tiện. Trước hết, nếu trực thăng đang đi hành quân mà xuống LZ. nào đó thì phải cởi cái áo giáp nặng hơn chục ký ra, cởi áo lưới, cởi dây đeo súng, cởi áo jacket, sau đó cởi phéc-ma-tuya, cởi trần ra, hai tay túm gọn từ cổ áo với 2 tay áo mà lòn xuống háng rồi kéo về phía trước, sau cùng tuột quần xi-líp xuống mà ung dung hưởng đệ tứ khoái. Khi xong rồi, phải ở tư thế "nhảy cóc" - move ra chỗ khác cho an toàn, chứ không thôi lờ tay làm rớt cổ áo xuống ngay "đổng cửa quí" thì dính tùm lum tà la, thúm um lên, tụi nó không cho trèo lên tàu bay đâu, mà đang hành quân xung quanh toàn lùm bụi, lấy nước đâu ra mà giặt rửa? Chính vì thế mà nhiều người đi mua đồ **Nomex của Trực Thăng** Mỹ mà bận, quần áo rời nhau, chống lửa, dễ giặt, nhiều khi kẹt quá, giặt xong chừng nửa tiếng đã khô... và túi phéc ma tuya thì cũng có đủ mọi nơi, muốn nhét gì thì nhét và nhất là giá lại rẻ hơn đồ bay KQ. Với bộ đồ Nomex khi cần đi cầu, đồ lè phía trên cứ để nguyên xì, chỉ cần tuột phía dưới mà thôi, đang nửa chừng mà bị pháo kích, nhậm lẹ chùi sơ rồi kéo lên mà chạy vẫn oai phong chán, chớ mặc đồ liền quần, giầy súng tháo ra rồi mà đạn pháo nổ tùm lum, súng ống chưa kịp đeo vô, bị pháo văng mất súng thì về biết ăn nói làm sao với mấy ông Phòng An Ninh KQ.

Hồi năm một ngàn chín trăm sáu mĩ ...tôi đang học Trung học ở quận Kiên Tân, có ông Râu Kẽm ghé Quận đường, tôi thấy hai ông bà này mặc đồ bay đen đẹp lắm, cả 2 Phi Hành Đoàn trực thăng cũng áo bay đen, có khăn phụ-la tím quần cổ coi như người ở trên tiên giới. Tôi dựng xe đạp vô gốc cây, lấy cặp táp kê đít, ngồi trên đám cỏ gà bên lề đường cả tiếng đồng hồ để ngắm họ, lòng ước ao sau này mình cũng được mặc bộ đồ y như vậy. Cầu thì được, ước thì thấy.Sau này vào KQ tôi mới biết, khoác phi bào là cận kề cái chết, như ở quê tôi Kinh 5 - Rạch Giá có 7 người vào ngành phi hành, mà chỉ trong 6 năm trời đã chết hết 3 người, đó là Th/uy Thắng hoa tiêu UH1; Th/uy Hiên quan sát viên L19 và Th/sĩ Chiêm cơ phi H34. Mặc phi bào như đã nói ở trên, tiện lợi đâu không thấy, mà mặc vô rồi lắm chuyện nhiều khê phiền phức vô cùng.

Ngày xa xưa đó, KQVN không có nữ phi công, chứ bây giờ ở xứ Mỹ này có thiếu gì, như cô Jennifer cũng người gốc Việt mình đó, cô là Đại Úy lái F15 oai kễ gì, nhưng rất bất tiện cho nữ phi công ngay cả khi đi tiểu tiện, cũng phải cởi hết ra (lòn cái áo dưới háng mà kéo ra đằng trước như tôi đã tả ở trên). Tôi không phải là designer áo quần, nhưng tôi nghĩ nếu người ta làm cái phọc-ma-tuya chính của áo bay dài hơn, nó không ngừng ngay tại "Ngã ba chú Ía" mà vòng tuốt luốt ra phía sau lưng khoảng 2 gang nữa, thì có lẽ sự bất tiện đã kể ở trên sẽ không còn.

Nếu sáng kiến này đưa lên tới Bộ Quốc Phòng Mỹ, coi chừng tôi lại được đăng lên báo, thưởng cả huy chương lẫn tiền mặt chứ chả chơi!

Nguyễn Viết Tân.